

**Vademecum Sive Praxis Opera Quotidiana Aliaque ritè
peragendi, & per ea salutem & perfectionem propriam, ac
proximi, instituto Societatis Jesu conformem assequendi**

De operibus solidæque devotionis exercitiis, quæ vel quotidie non
peraguntur, ves fusiore indigent explicatione, quomodo cum majori fructu
peragi possint

Limpens, Ferdinand

Coloniæ Agrippinæ, 1744

Præfatio.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54780](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54780)

CAPUT QUINTUM.

De variis Praxibus ac modis septies per diem Venerabile Sacramentum invisendi.

P R Æ F A T I O.

Quam benè dixit æterna sapientia Dei Filius Prov. 8. *Delitia mea esse cum filiis hominum.* Quale solatium Christus ex hoc mundo discessurus suis Discipulis nobisque omnibus dedit dicendo Joan. 14. *Non relinquam vos orphanos.* Et Matth. 28. *Ero vobiscum usque ad consummationem sæculi.* Scilicet non tantùm in figura, repræsentatione, aut etiam donorum Spiritûs S. & multiplicis gratiæ participatione. Sed &, prout in cælis sedebo ad dextram Patris, ità idem ego realiter ac substantialiter præsens vobis cum humanitate ac divinitate adero in Eucharistia usque ad finem mundi. Quid sentis de tanto excessu amoris ô anima mea? an nondum ardes continuo desiderio invisendi in V. Sacramento Salvatorem tuum ità te amantem? si esset locus in mundo, ubi non tectus fragilibus panis speciebus, sed ità visibiliter se Christus sisteret, ut olim in mundo conversatus est. An ulli labori, itineri, expensis parceres? ut ad locum illum devenires. Jam opus non est in longinquo illum quærere. In quolibet templo, sacello, ubi sanctissimum asservatur, præsens est cinctus coronâ Angelorum

Dominum suum adorantium. Ibi eum re ipsa invisere, cum eo conversari, eum cum Angelis adorare potes. Ipse expectat te, paratus est ad te recipiendum, audiendum, variisque gratiis ac beneficiis cumulandum. Equidem oculo corporeo non videbis eum, sed multò firmitore fidei fallere ac falli nescio, sicut oculus corporeus fallit & fallitur. Oculus fidei etiam majore te merito beat juxta illud Christi: *Quia vidisti me Thoma, credidisti. Beati qui non viderunt, & crediderunt.* Et quomodo possibile est? quòd Christianus de ejus præsentia non dubitans, ita illuminatus ac instructus, multò magis Clericus, Religiosus, Sacerdos non majorem impulsu sentiat ad Deum suum in Eucharistia crebrius invisendum. Imò quomodo possibile est? quòd ei assistat sine ullo pietatis sensu, plenus tempore, inutilibus aliis distractus curis ac cogitationibus. Ne dicam peccati maculâ nondum dolore vero expiatâ contaminatus. Et quomodo iterum possibile est? ut, cum tam multum temporis impendat in visitationibus aliorum per urbem, ubi conscientia sæpè læditur, in visitando Deo Eucharistico per diem tam parcus sit, aut visitationem istam statim abrumpat. Unde nec de die nec de nocte nisi planè invitus avelli deberet, & mille consolationibus ungeretur. Ubi paratus est Christus ad curandos animæ morbos, sicut olim in mundo hoc conversatus corporum medebatur languoribus. Quid est vita nostra nisi perpetua amaritudo, & lucta non tantùm cum carne & sanguine, sed &

Prin-

Principibus ac potestatibus tenebrarum ? si ergo tentaris, hic quære auxilium. Si amaritudine repletur anima tua, hic quære solatium. Si dubio perplexitate angeris, negotio arduo obrueris, hic quære consilium, & oraculum consulta Eucharisticum. David nil desideravit ardentius adeo, quam ut præsens esset in Dei sanctuario. Daniel cum à templo Jerosolymitano in Babylone abesset longius, tribus de die vicibus apertis fenestris versus illud poplite flexo Deum adorabat, ut aliquod ex imaginatione templi caperet solatium. Primi Christiani conati sunt semper apud se habere Eucharistiam in domibus vel etiam speluncis, in quibus ob persecutionem latebant. Plurimi Sancti à divinissimo hoc Sacramento erant quasi inseparabiles. Viguit & illa olim in variis religiosis ordinibus consuetudo, ut successione & alternatione perpetuâ aliqui se semper prosternerent ante Deum Eucharisticum. Ne, ubi adorant eum cælestes genii, deessent homines. Ex quorum purè amore hoc Sacramentum institutum est, & in ultima Cæna velut testamentum à Christo relictum. Superi ! quod jam frigus apud Catholicos ? quæ solitudo in templis ubi curia est summi Regis ? jure indignaretur terrenus Princeps, si aula à Ministris ac aulicis suis non frequentaretur. Sed illi id sanè non negligunt, turmatim latus Principis stipant, unus alium in curvando genua, quævis deferendo obsequia prævenire gestit. Et Rex Regum D. N. J. C. in tabernaculo Deus & homo negligitur.

tnr. Qui ideo ibidem verè præsens est, ut jam dixi, ut gratias ac beneficia hominibus adeo suo auxilio indigentibus dispertiat. Et cum semper dilexisset eos, ideo pro iis incarnatus, natus, passus, mortuus, *verè in finem dilexit eos*, hoc augustissimum instituendo Sacramentum.

Et hæc ratio est. Quare sub primum in Societatem JESU ingressum cuilibet nostrorum inculcetur. Ut juxta illud Davidis *septies de die laudem dixi Domino* per diem quemlibet totâ vitâ suâ septies devotissimo adorationis cultu veneretur latentem in templo aut sacello domestico sub speciebus panis Salvatorem. Cùm autem septemplex illa Chori visitatio fructuosior esse non possit, quàm si vitam, passionem ac mortem Christi, ipsiusque divinissimi Sacramenti institutionem velut Sacrificii incruenti in Cruce peracti memoriale devotâ jugiter mente recolamus, dein virtutes vocationi & instituto nostro conformes expetamus, in iisque nos impigrè exerceamus. Hinc praxes sequentes septenis per diem vicibus Sanctissimum visitandi eò etiam collimabunt. Poterunt plurima servire aliis, demptis vel additis addendis aut demendis. Ego lanam offero, tu relam contexe. Pileum præsentò, tu in angustiore vel laxiore forma, prout congruere judicaveris, capiti tuo accommoda.